

Supplement

til

'Doktorgraden'

John Grover

© John Grover 1998

Utgitt av

John Grover
Postboks 320
5001 Bergen

ISBN 82-993574-6-2

Uttalelsen fra kommisjonen, forfattet av Jens Erik Fenstad, er å regne som et offentlig dokument som ikke er beskyttet av åndsverksloven.

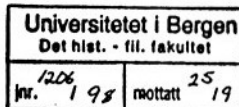
Forord

Dette er et supplement til boken 'Doktorgraden' som jeg utga den 12. august 1998. Boken inneholder materiale til min doktorgrad som foreløpig ikke er godkjent. Hensikten var å rette søkelyset på doktorgraden som en vitenskapelig grad, og fremlegge dokumenter fra arbeid som ikke ble godkjent av komiteene. Den inneholder et vitenskapsteoretisk innlegg til dr.art.-graden ved Universitetet i Bergen, uttalelsene til kommisjonen som ikke godkjente den, samt mitt svar til kommisjonen. I del 2 finnes en kommisjonsuttalelse til min doktoravhandling, som ikke ble godkjent, samt mine kommentarer til kommisjonens uttalelse. Boken ble utgitt samtidig med at jeg sendte kommentarene til fakultetet. Dette supplementet inneholder kommisjonens svar på mine kommentarer, og mine kommentarer til kommisjonens svar.

Kommisjonen består av Jens Erland Braarvig, Jens Erik Fenstad og Anders Holmberg. Det er Fenstad som har ført dette svaret i pennen.

Jeg mottok svaret fra HF-fakultetet i dag.

John Grover, Bergen 1.10.98

Oslo, den 23. september 1998

Det historisk-filosofiske fakultet
Universitetet i Bergen
Harald Hårfagres gt. 1
5020 Bergen

VEDRØRENDE DOKTORAND JOHN GRØVERS KOMMENTARER TIL
BEDØMMELSESKOMITÉENS INNSTILLING

Vi har mottatt John Grøvers merknader til vår uttalelse om avhandlingen. Doktorandens merknader er et omfattende dokument på 64 sider. Komitéen har vurdert disse merknader, men finner å måtte opprettholde sin opprinnelige konklusjon at avhandlingen ikke er verdig til å forsvares for graden Doctor Philosophiae. Vi har ved denne vurdering bedømt avhandlingen ut fra den Forskrift som gjelder for graden Doctor Philosophiae ved Universitetet i Bergen. Det heter der i §3 første ledd at «(a)rbidet må ligge på et høyt nivå når det gjelder problemformuleringer, begrepsmessig presisering, metodisk og teoretisk fundering, dokumentasjon og framstillingsform, og bidra til å utvikle ny faglig kunnskap». Disse krav må gjelde for hvert enkelt av avhandlingens fem bind.

Doktoranden understreker i sitt oversendelsesbrev til Universitetet at avhandlingen har en sterk indre enhet: «All the parts are concerned with the same ultimate goal of arriving at a formalization of the socially encoded knowledge in the domain of the so-called «Cantor machine»». Vi fant det derfor naturlig å ta utgangspunkt i denne påstand for å etterprøve i ett konkret eksempel hvordan doktoranden mestret oppgaven hva angår problemformulering, begrepsmessig presisering og metodisk og teoretisk fundering. Analysen i avsnitt 2 av vår uttalelse viser at doktoranden ikke har mestret denne oppgaven. Eksempelene i avsnitt 3 viser også at doktorandens dokumentasjon og analyse av konkrete eksempler langt fra oppfyller de krav som Forskriftens §3 forutsetter. Vi bemerket videre den manglende sammenheng mellom doktorandens eksempler og analyser og hans forsøk på en teori for Cantor-maskin-beregnbarhet. I sum er det uklart og ubegrunnet hva «the domain of the so-called «Cantor machine»» er ment å være.

Doktoranden bemerker i sitt tilsvarende til vår uttalelse at diskusjonen omkring Cantor-maskinen er en helt perifer del av avhandlingen (side 45 i merknadene). Perifer eller ikke, behandlingen av teori og eksempler hos doktoranden i forbindelse med Cantor-maskinen, de logiske paradokser og de triadiske tegn, er av en slik art at den berettiger vår konklusjon.

Doktorandens kommentarer (s. 81 ff) til innstillingen når det gjelder «The cuneiform episteme» (Vol. II, 4.2.3) kan heller ikke rokke ved komitéens bestemte oppfatning at hovedparten av Grøvers påstander om sumerisk, akkadisk og hettitisk, og om kileskriften, forblir udokumenterte.

Angående komitéens kommentarer til avhandlingens del 1 har doktoranden innvendinger mot komitéens anvendelse av termen 'lydsymbolisme'. Med denne termen mener komitéen det fenomen at en enkelt språklyd eller et enkelt fonetisk trekk, f.eks. [kontinuant], er parret med en betydning, f.eks. [bevegelse], dvs. det Grøver kaller 'submorphemic signification'. Komitéen er ikke negativ til tanken at dette fenomen spiller en rolle i språket av den art som Grøver argumenterer for i del 1, men finner argumentasjonen sviktende på et antall punkter. Komitéen finner ingen grunn til å endre sin bedømmelse av avhandlingens del 1: «et originalt, interessant og ambisiøst (muligens altfor ambisiøst) arbeid, men halvferdig.»

Grøver kommenterer på s. 92 komitéens formulering om at denne delen av avhandlingen bør kunne bearbeides videre «innen rammen av akseptert lingvistisk teori», en begrensning han finner uforenlig med at en avhandling skal utvikle ny kunnskap. Komitéen ser at formuleringen åpner for misforståelser. Meningen var ikke at en avhandlings tese ikke skal kunne avvike fra etablerte teorier, men at innarbeidede krav til metode, resonnement og begrunnelse, slik vi kjenner dem bl.a. fra moderne lingvistikk, må overholdes hvis en avhandling skal godkjennes.

Komitéen opprettholder sin konklusjon at avhandlingen ikke finnes verdig til å forsvares for graden Doctor Philosophiae.

På vegne av komitéen

Jens Erik Fenstad

John Grover
Postboks 320
5001 Bergen

Bergen 1.10.98

Til HF-fakultetet
Universitetet i Bergen
Harald Hårfagresgate 1
5020 Bergen

DR.PHILOS.-GRADEN - OM KOMITEENS SVAR TIL MINE
KOMMENTARER

Jeg viser til brev fra komiteen for min doktoravhandling som svar på mine kommentarer til innstillingen. Komiteens svar er datert 23.9.98, dagen etter fakultetsstyremøtet den 22.9.98. Neste fakultetsstyremøte er 1.12.98, nøyaktig ett år etter at jeg innleverte min avhandling den 2.12.97 (minus én dag). Så vidt jeg forstår kom ikke mine kommentarer frem til kommisjonen i tide til å rekke fakultetsstyremøtet den 22.9., bl.a. fordi fakultetsdirektør Bjørnset skrev tilbake til meg og ba om å få mine kommentarer skrevet ut på nytt, i A4-format, fordi han ikke likte A5-formatet som jeg hadde brukt. Jeg bør vel også legge til at komitémedlem Braarvig bemerket, når jeg ringte til

han på forsommeren for å spørre om de hadde fått brevet jeg hadde lagt ved avhandlingen, at det ikke er unormalt om det tar ett helt år fra innlevering til disputas.

Som Fenstad sier øverst på side 5, er min hovedinnvending mot komiteens kritikk av vol.III at man bare drøfter fem-seks av de 340 sidene i boken (en perifer del, med andre ord), og hevder på dette grunnlaget at avhandlingen ikke holder mål. "Perifer eller ikke...": Det har alt å si at dette er bare fem av de 340 sidene i boken! Fenstad har ikke annen kritikk å komme med når det gjelder vol.III enn at de fem sidene ikke er standard teori. Han støtter seg på forskriftens §3 første ledd om at avhandlingen skal være på et høyt nivå: "Disse krav må gjelde for hver enkelt av avhandlingens fem bind". Dette er grunnlaget for å avvise vol.III. Fenstad avviser vol.III fordi han ikke har sett analysen på disse fem sidene før. Det er hele grunnlaget for avvisningen av vol.III. Dette er fullstendig useriøst.

Jeg kan godt tilbakevise kritikken av disse fem sidene også, hvis Fenstad vil ha det inn med teskje. Min modell forutsetter at naturlige språk består i hierarkiske nivåer med essensielt inkommensurable språk på hvert nivå. Disse språkene består av arbitrære språk tegn som har fremkommet ved en formalisering av kulturen. Tegnene har dermed også en sosial referanse til institusjoner og til kunnskapsrom definert av informasjonsteknologien (også den naturlige informasjonsteknologien). Tarskis teori om sannhet får en ny og uventet - og plutselig meningsfull! - tolkning innenfor min modell, ved at hvert nivå gir betingelsene for sannhet ved at konstituentene er fremkommet ved en formalisering av kulturen - som er rommet hvor sannhet må prøves i

siste instans. Jeg snakker om menneskelig sannhet i vid forstand, og ser logikkens sannhetsbegrep som en formalisering av denne. Dette er det nye i min tolkning av Tarski: Betingelsene for sannhet i Tarskis modell blir en formalisering av menneskelig og sosial sannhet som gjør at den kan appliseres på det sosiale rommet på en ny og produktiv måte. (Også når det kommer til sannhet i vitenskapsteoretisk forstand). Den fremtidige Cantor-maskinen kan gjøre bruk av Tarskis modell på nettopp denne måten, fordi betingelser for sannhet til syvende og sist kan reduseres til et resultat av den kulturelle formaliseringsprosessen (gjennom kulturhistoriens tusener av år) som har formet de enkelte nivåenes språk og som har bestemt det (antatt) ikke-Turing-beregnbare forholdet mellom de forskjellige inkommensurable språkene. Denne forklaringssterke tolkingen av Tarskis modell for sannhet fremkommer utelukkende i lys av modellen som jeg har lagt frem i avhandlingen. Det er i dette lyset man må lese de fem-seks sidene som (antagelig) Fenstad kritiserer. Men fordi (antagelig) Fenstad ikke har forstått hva avhandlingen handler om, tar han feil i sin tradisjonalistiske kritikk. Han begår den feil å avvise hele vol.III fordi han ikke har sett denne tolkingen av Tarski før (en slags $E = MC^2$, dette) - en tolkning over fem-seks av de 340 sidene, og det later til at han ikke forstår stort av den semiotiske drøftingen i de resterende 335 sidene. Derfor avvísningen. Det går ikke an.

Fortsatt første avsnitt side 5: Min drøfting av de logiske paradoksene har samme forståelsesramme som utgangspunkt, slik jeg har drøftet i mine kommentarer.

Fortsatt øverst side 5: Når det gjelder 'de triadiske tegn', så er dette hovedinnholdet i vol.I,

som jeg må anta at Fenstad ikke har lest. Denne delen er et pionerarbeid som løser en mengde problemer innenfor barnespråkforskningen. Den er en omfattende drøfting av arkitekturen til 'de triadiske tegn'. Jeg må legge til at denne modellen av triadisk tegn er min egen. Den er en del av resultatet i avhandlingen. Det finnes andre triadiske tegn på markedet, men de har ikke denne forklaringskraften som min modell har.

Annnet avsnitt side 5: Det skulle ikke være nødvendig å 'dokumentere' mine drøftinger ('påstander', som komiteen kaller det) av kileskriften. Jeg drøfter koden i den tradisjonelle tolkingen av kileskriften (og kunne kanskje ha henvist til noen innføringsbøker, men det er vel ikke nødvendig), og baserer mine vurderinger på allmene betraktninger over dette. For å gjenta det enda en gang: Hetittisk er akseptert som et indo-europeisk språk fordi det er en smal stripe av konsistens som fremkommer når man gir de flertydige kiletegnene én enkelt fonologisk tolkning i hetittisk. (Det er i alle fall litt konsistent). Fordi det morfemiske språktegnet ved Saussure betraktes som umotivert, betyr denne konsistensen at hetittisk er verifisert. Man kan predikere former, og finner dem på nye leirtavler. Dette er også grunnpillaren i empirien for Saussure's laryngalteori. Min modell i vol.I viser at denne konsistensen kan komme av andre faktorer, og dermed faller beviset for hetittisk (og mye av Saussures grunntanker) bort. Det er bare det jeg sier om hetittisk. Man trenger ikke dokumentere dette med empirisk påvisning av det motsatte: En slik 'dokumentering' er dessuten umulig. Min dokumentering er teorien om submorfemisk signifikasjon i vol.I, og det er ikke nødvendig å komme med andre aktuelle 'dokumenter' ut over avhandlingens vol.I på dette

feltet. (Disse konsekvensene for indo-europeisk, hetittisk og laryngalteori er forresten enda et eksempel på forklaringskraften i min modell - noe komiteen overser eller ikke forstår). Komiteen har ikke forstått innholdet i min drøfting av kileskriften: Jeg bruker den utelukkende til å påvise at den kan representere et nivå under alfabetskriften på en slik måte at nivået må betraktes som inkommensurabelt med alfabetet. Det støtter min modell. Det vil i alle modellens deler nødvendigvis være slik at det ikke er mulig å bevise at den forrige modellen er gal: Det er snakk om et paradigmeskifte ved min modell, og da er det Gestalt-switcher som må til. Fenstad har åpenbart ennå ikke sett lyset, men det burde han ha gjort.

Tredje avsnitt side 5: Denne er enten meningsløs eller misforstått. Presiseringen av 'lydsymbolisme' innebærer at en bestemt språklyd er parret med en bestemt betydning. Dette gjelder selvfølgelig for all signifikasjon i naturlige språk, uansett hvilket nivå det er snakk om, og det er ikke det som ligger i termen 'lydsymbolisme'. Det er en beklagelig uvitenhet som avsløres i tredje avsnitt. Det snakkes antagelig om skoledannelser som man er for eller mot, hvilket i så fall er uinteressant for min avhandling. Eksemplet med [kontinuant] i betydningen [bevegelse] i tredje avsnitt skal antagelig tjene til å vise at det er artikulatorkisk luft-'bevegelse' i 'kontinuanten', og derfor er dette 'lydsymbolisme', en form for artikulatorkisk ikonisitet med en slags nødvendig lydlig konsekvens. Det er ikke slikt jeg snakker om. Med 'submorphemic signification' mener jeg ingen ting annet enn språk tegn under morfemnivået. De har akkurat samme status som morfemene, bortsett fra at de altså er

semantisk inkommensurable med dem. Jeg begynner å bli lei av å gjenta dette nå: Jeg drøfter ikke lydsymbolisme i avhandlingen!!!. Hva mer kan jeg gjøre enn å si dette rett ut? Komiteen virker helt døv når den fortsetter å late som om det er det jeg skriver om. Som jeg skriver i vol.I, og gjentar i kommentarens s.65-66, kan man selvsagt konstruere slik lydsymbolisk semantikk i finitte (her meget små) ettords-vokabulerer, og jeg kan godt betrakte slike analyser som interessante, men det er altså ikke det jeg tar opp i boken (bortsett fra noen få avsnitt). Jeg snakker om arbitrære språk tegn på alle nivåer. Dette fremgår krystallklart av avhandlingen og av kommentaren (f.eks. side 87, midt på siden, og flere andre steder). Det er totalt meningsløst å fortsette diskusjonen når komiteen ikke hører hva jeg sier, og ikke kan lese det jeg har skrevet i avhandlingen. (Vol.I er forresten heller ikke halvferdig i den konteksten den står i, selv om den kan gjøres lenger).

Dette skulle vel være mer enn god nok grunn til å kaste den første uttalelsen og be om råd fra en annen kommisjon i stedet. Det er en totalt useriøs uttalelse når komiteen ennå ikke forstår det etter å ha lest mine kommentarer: Jeg skriver ikke om lydsymbolisme.

Side 4, slutten av første avsnitt: Fenstad mener at man kan avvise avhandlingen fordi det er avsnitt i en av delene som ikke kan karakteriseres ved "høyt nivå når det gjelder problemformuleringer, begrepsmessig presisering, metodisk og teoretisk fundering, dokumentasjon og fremstillingsform". Dette kan ikke være riktig: Man kan inkludere et dikt i en avhandling uten at doktorgraden ryker av den grunn. Jeg håper i alle fall det! Når det gjelder de 335

sidene i vol.III som komiteen ikke klarer å drøfte seriøst, så er det til en viss grad snakk om drøfting av kunnskap som per definisjon er semantisk inkommensurabel med morfemnivået, og for hvilken det derfor heller ikke finnes noen gitt metode eller tradisjon. Man kan ikke avvise en avhandling som forsøker å være nyskapende på en slik måte, spesielt ikke når andre deler av avhandlingen er holdt i en mye mer tradisjonell form. La meg gjenta eksemplet fra den første kommentaren: Sammenlign min vol.I (276 sider, 12 sider litteraturhenvisninger) med Tor Bastiansen Trolies avhandling fra 1996 (210 sider, 4 sider litteraturhenvisninger) ut fra de siterte kriteriene i §3 i forskriftene. Det skulle holde mer enn lenge nok. At Fenstad ikke forstår den poetiske logikken i vol.III er ikke noe argument mot avhandlingen.

Når det gjelder innvendingene i det andre avsnittet på side 4, har jeg drøftet disse på sidene 45-50 i de første kommentarene. Der har jeg også gjengitt oppsummeringen av avhandlingen (nesten tre sider) hvor Cantor-maskinen ikke nevnes i det hele tatt. (Det var denne oppsummeringen den useriøse komiteen ikke en gang hadde lest). Komiteen er tilsynelatende like døv her som når det gjelder lydsymbolismen. "...etterprøve i ett konkret eksempel hvordan doktoranden mestret oppgaven..." - men jeg har altså ikke forsøkt å beskrive Cantor-maskinen. Det er omtrent like fornuftig som å etterprøve om jeg har mestret oppgaven å beskrive tidsmaskinen: Man må da konkludere at jeg ikke har mestret denne oppgaven i avhandlingen, og den må derfor underkjennes...

Det er dette nivået komiteen har lagt seg på. Det kan ikke godtas innenfor en akademisk institusjon. Jeg antar at det er snakk om irrasjonell

angst, men det er ikke mitt problem. Man kan ikke kreve at jeg skal godta dette som en seriøs vurdering og så at jeg skal lage formell klage på vedtak i fakultetsstyret basert på denne vurderingen.

La meg også påpeke at det er nokså mye pionerarbeid i min avhandling: Jeg var så vidt jeg vet den første (i 1993) til å finne løsningen på Greenberg-gåten. Så vidt jeg vet er jeg også den første til å ha laget den historiske epistem-analysen i avhandlingens vol.II. Når jeg setter sammen disse får jeg de store forklaringsstyrken i modellen. Dette skulle holde lenge til en doktorgrad. Min to-komponent modell for barnespråk kommer til å bli dominerende i de kommende årene, også når mitt utkast til en teori om attachment inkorporeres. (Det er forresten i dette feltet mitt 'triadiske tegn' må forstås). Modellen løser en rekke problemer i randområdene fordi den innebærer et paradigmeskifte, og er muligens det første utkastet til en teori om hvordan kulturen kan formaliseres på en måte som kan gis en konkret kognitiv representasjon.

Jeg foreslår at man oppnevner en ny kommisjon og begynner på nytt. Man bør da forsikre seg om at den nye komiteen leser hele avhandlingen, og at hvert enkelt medlem leser hele.

Man bør også vurdere om universitetet bør anmelde den første kommisjonen til politiet (straffelovens §§ 247 og 248) dersom man ikke ønsker slikt kommisjonsarbeid i fremtiden. Det er ikke jeg som skal belastes med byrdene å lage rettssak.

Dessuten bør man erstatte det jeg har tapt.

Jeg har nå forlengst gjennomført en skriftlig disputas. Alt det jeg har drøftet i kommentarens sider 45-95 og i dette brevet er slikt som normalt ville falle inn under disputasen. Fakultetet kunne jo godkjenne dette som disputas, og det vitenskaps-teoretiske innlegget i kommentarens ('Doktorgraden') side 1-17 som den ene forelesningen, så ville det hjelpe litt.

Med vennlig hilsen,

John Grover